

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Igor Beiu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Igor
Beiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu
Inspectoratul General al Poliției, cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat
prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală,
împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Centru

*(Dosarul nr. 2ra-769/25
NR. PIGD 2-23009637-01-2ra-28102025)*

Recursul este vădit neîntemeiat în temeiul art. 433 (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.
Dezacordul recurentului cu decizia contestată nu constituie temei de casare a acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătorească:

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud. N. Mămăligă,
Curtea de Apel Chișinău, jud. M. Anton, D. Dulghieru, C. Roșca

8 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Igor Beiu,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 18 ianuarie 2023, Igor Beiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Inspectoratul General al Poliției, solicitând încasarea sumei de 150.000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin acțiunile ilicite ale agenților constatați ai INSP al IGP.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 26 ianuarie 2020, agentul constatator Danu Sergiu, cu rea-credință sau din lipsă de competență, a întocmit în privința sa un proces-verbal cu privire la contravenție, care, prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 18 martie 2021, a fost declarat nul.

3. A mai arătat că, la 2 august 2021, agentul constatator Daniev Vladislav, cu rea-credință sau din lipsă de competență, a întocmit în privința sa un proces-verbal cu privire la contravenție, care, prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 5 mai 2022, a fost anulat, cu încetarea procesului contravențional.

4. De asemenea, reclamantul a menționat că agentul constatator Lefter Mihai a întocmit în privința sa un proces-verbal cu privire la contravenție, care a fost anulat prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 20 mai 2022. Ulterior, și agentul constatator Savca Valerii a întocmit în privința sa un proces-verbal cu privire la contravenție, însă procesul contravențional a fost încetat prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 4 noiembrie 2022.

5. Reclamantul a subliniat că, prin prisma Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, aplicarea sancțiunii pentru comiterea unei contravenții administrative constituie o sancțiune de natură penală.

6. În opinia sa, prejudiciul cauzat în urma unei astfel de sancțiuni urmează a fi reparat, acesta fiind în drept să pretindă repararea prejudiciului prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

7. A specificat că situația sa este una neordinară, iar aplicarea repetată, contrar legii, a sancțiunilor contravenționale pe parcursul anilor 2020-2021 i-a provocat

stres, neliniște, anxietate, sentimente de neputință, umilință, frustrare și incertitudine de lungă durată.

8. Totodată, a susținut că, în urma acțiunilor organelor de drept, i-au fost provocate suferințe psihice puternice, care urmează a fi considerate tortură psihologică în sensul Convenției împotriva torturii și tratamentelor inumane sau degradante, precum și al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

9. Prin urmare, reclamantul a susținut că simpla constatare a încălcării comise de organele statului și declarațiile părții lezate sunt suficiente pentru acordarea unei satisfacții echitabile. Acesta a invocat că, prin încălcarea dreptului la prezumția nevinovăției și atragerea sa ilegală la răspundere, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, pe care îl estimează la suma de 150.000 lei, sumă pe care o consideră un minim necesar pentru acordarea unei satisfacții echitabile și care, în opinia sa, nu este exagerată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea din 24 aprilie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către Beiu Igor împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Inspectoratul General al Poliției privind repararea prejudiciului moral.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La 16 mai 2024, Igor Beiu a declarat apel, solicitând casarea hotărârii din 24 aprilie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul declarat de Igor Beiu și s-a menținut hotărârea din 24 aprilie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

13. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că prima instanță a examinat corect circumstanțele cauzei și a respins întemeiat acțiunea, în condițiile în care reclamantul nu a prezentat probe în susținerea pretențiilor sale privind repararea prejudiciului moral.

14. A menționat că apelantul a invocat, în esență, aceleași motive de fapt și de drept ca în cererea de chemare în judecată, susținând suplimentar că hotărârea primei instanțe este ilegală, deoarece nu ar fi fost aplicată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la natura penală a sancțiunilor contravenționale.

15. La fel, a reținut că, deși în privința lui Igor Beiu au fost întocmite mai multe procese-verbale cu privire la contravenție, iar ulterior unele procese contravenționale au fost încetate sau anulate prin hotărâri judecătorești definitive,

aceste circumstanțe nu atrag automat aplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

16. Instanța de apel a subliniat că, pentru aplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 3 și art. 6 din această lege, iar în cauzele contravenționale dreptul la repararea prejudiciului apare doar în cazurile expres prevăzute de lege.

17. În acest context, a constatat că în cauză nu se atestă supunerea ilegală a reclamantului la arest contravențional, reținerea contravențională ilegală sau aplicarea ilegală a amenzii contravenționale de către instanța de judecată, astfel încât reclamantul nu cade sub incidența Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

18. Totodată, instanța de apel a reținut că aplicabilitatea Legii nr. 1545 nu poate fi extinsă, întrucât legiuitorul a stabilit exhaustiv cazurile în care poate fi solicitată repararea prejudiciului material sau moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

19. Prin urmare, Colegiul civil a considerat neîntemeiate argumentele apelantului, a constatat că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar temeiurile invocate în apel sunt lipsite de suport legal, motiv pentru care a respins apelul și a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 24 aprilie 2024.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS ȘI SOLICITĂRILE RECURENTULUI

20. La 28 octombrie 2025, Igor Beiu a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

21. În motivarea recursului, recurentul a invocat că hotărârile judecătorești contestate sunt arbitrare, contrare art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, precum și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și practicii Curții Supreme de Justiție.

22. A susținut că prima instanță și instanța de apel au determinat greșit raportul juridic litigios și au soluționat cauza fără a motiva suficient circumstanțele relevante, obligația de motivare a hotărârii fiind o componentă a dreptului la un proces echitabil.

23. Recurentul a mai invocat că instanțele i-au respins neîntemeiat pretențiile, deși, în opinia sa, prevederile art. 45 alin. (1) și (2), art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3/1) din Codul contravențional, coroborate cu Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, îi oferă dreptul de a pretinde repararea prejudiciului moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

24. În acest sens, a menționat că, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3/1) din Codul contravențional, persoana în privința căreia a fost pornit un proces

contravențional are dreptul să solicite despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente, dacă acest caracter ilicit a fost constatat printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

25. Totodată, recurentul a susținut că, pe parcursul a aproape trei ani, a fost tras la răspundere contravențională în mod repetat și ilegal, iar această situație i-a cauzat suferințe psihice de lungă durată, pe care le califică drept prejudiciu moral ce urmează a fi reparat.

26. Recurentul consideră că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral nu este exagerată, reprezentând o satisfacție echitabilă pentru perioada îndelungată în care a fost nevoit să conteste procesele-verbale contravenționale și acțiunile colaboratorilor de poliție.

POZIȚIA INTIMAȚILOR

27. Prin referința depusă la 21 noiembrie 2025, reprezentantul IGP a solicitat declararea recursului drept inadmisibil sau respingerea lui ca fiind nefondat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

28. Art. 431 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători”.

29. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

30. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen; d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

31. Art. 442 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de

recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudicare. La examinarea recursului, prevederile art. 372 se aplică în mod corespunzător”.

32. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

33. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

34. Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată reține că decizia din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Centru a fost expediată părților prin poștă la 1 septembrie 2025, fapt confirmat prin extrasul anexat la dosar. Totodată, la materialele cauzei lipsește dovada legală de recepționare a deciziei de către recurent, iar cererea de recurs a fost depusă la 28 octombrie 2025. În aceste condiții, Completul consideră că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de lege.

35. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și art. 432 din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție verifică legalitatea deciziilor instanțelor de apel prin prisma temeiurilor prevăzute de lege, iar potrivit art. 433 alin. (1) lit. f), recursul este inadmisibil dacă este vădit neîntemeiat.

36. Potrivit cadrului legal și jurisprudenței constante, recursul nu constituie o a treia jurisdicție de fond, ci o cale extraordinară de atac destinată examinării legalității hotărârii instanței de apel în limitele erorilor de drept invocate. Prin urmare, simplele critici referitoare la aprecierea probelor sau dezacordul față de concluziile instanței inferioare nu pot fundamenta admisibilitatea recursului.

37. Analizând motivele invocate de Igor Beiu, Completul constată că recurentul susține, în esență, că hotărârile judecătorești contestate sunt arbitrare, contrare art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, precum și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și practicii Curții Supreme de Justiție.

38. Totodată, recurentul invocă faptul că instanțele inferioare ar fi determinat greșit raportul juridic litigios, nu ar fi motivat suficient soluția adoptată și ar fi respins neîntemeiat pretențiile sale privind repararea prejudiciului moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

39. În acest sens, Completul reține că instanța de apel a examinat argumentele apelantului și a constatat că, deși în privința lui Igor Beiu au fost întocmite mai

multe procese-verbale cu privire la contravenție, iar ulterior unele procese contravenționale au fost încetate sau anulate prin hotărâri judecătorești definitive, aceste circumstanțe nu atrag automat aplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

40. Instanța de apel a reținut că pentru aplicarea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 3 și art. 6 din această lege, iar în cauzele contravenționale dreptul la repararea prejudiciului apare doar în cazurile expres indicate de legiuitor.

41. Completul observă că instanța de apel a analizat natura hotărârilor judecătorești invocate de reclamant și a concluzionat că acestea nu se încadrează în cazurile expres prevăzute de art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998.

42. De asemenea, instanța de apel a constatat că în cauză nu se atestă supunerea ilegală a reclamantului la arest contravențional, reținerea contravențională ilegală sau aplicarea ilegală a amenzii contravenționale de către instanța de judecată, circumstanțe necesare pentru incidența Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 în materie contravențională.

43. Prin urmare, concluzia instanței de apel potrivit căreia reclamantul nu cade sub incidența Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 nu apare ca fiind arbitrară sau vădit nerezonabilă, ci reprezintă rezultatul interpretării normelor legale aplicabile raportului juridic dedus judecății.

44. Referirile recurentului la art. 45 și art. 384 din Codul contravențional nu sunt de natură să conducă la o altă concluzie, întrucât aceste norme reglementează dreptul persoanei de a solicita repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente în materie contravențională, însă nu confirmă, prin ele însele, aplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 în lipsa condițiilor prevăzute de această lege.

45. În același timp, invocarea caracterului penal al acuzației contravenționale în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu este suficientă pentru extinderea automată a cazurilor de reparare a prejudiciului prevăzute de Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, în lipsa unei situații expres reglementate de această lege.

46. Completul reține că instanța de apel a răspuns argumentului principal al reclamantului, și anume aplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, explicând de ce hotărârile pronunțate în cauzele contravenționale invocate nu generează dreptul la repararea prejudiciului moral în temeiul acestei legi.

47. Astfel, critica recurentului privind lipsa motivării suficiente nu se confirmă. Decizia instanței de apel conține raționamentul juridic care a stat la baza respingerii apelului, cu indicarea normelor aplicabile și a motivelor pentru care instanța a considerat că pretențiile reclamantului sunt neîntemeiate.

48. Completul constată că recurentul nu indică o normă de drept material interpretată contrar jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și nici nu demonstrează că decizia instanței de apel ar fi arbitrară ori s-ar baza în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

49. În esență, motivele recursului exprimă dezacordul recurentului cu soluția instanțelor inferioare și reiau argumentele privind dreptul său la repararea prejudiciului moral, însă nu relevă o eroare de drept care să se încadreze în temeiurile prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă.

50. Prin urmare, recursul declarat de Igor Beiu este vădit neîntemeiat.

51. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul declarat de Igor Beiu împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Munteanu